

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **N. B.**
st. přísl. T. k.
t.č. pobytem X

zast. advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 110 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2025, č. j. OAM-128/ZA-ZA11-ZA21-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 4. 2025, č. j. OAM-128/ZA-ZA11-ZA21-2025 („napadené rozhodnutí“), nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13,

§ 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně brojí žalobou.

2. Žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu dne 31. 1. 2025 a dne 12. 3. 2025 poskytla nezbytné údaje ke své osobě. Uvedla, že je státní příslušnicí Thajského království a naposledy bydlela v obci X, okres X. Do České republiky poprvé přijela v roce 2020 na základě zaměstnanecké karty. Od té doby navštívila Thajsko čtyřikrát až pětkrát, naposledy v březnu 2023, kdy tam pobývala měsíc. Jako důvod žádosti uvedla záměr uzavřít manželství s českým partnerem a společně s ním žít v České republice se svou třináctiletou dcerou, která dosud žije v Thajsku. Návratu do vlasti se obává, neboť její matka zemřela, otec se o sebe stěží postará a odmítá, aby s ním žila její dcera.
3. V pohovoru dne 12. 3. 2025 žalobkyně doplnila, že v Thajsku má již jen otce, který není schopen ani ochoten se starat o ni či její dceru. Dále uvedla, že má sestru žijící v Bangkoku a bratra v Izraeli, s nimiž je v minimálním kontaktu. S otcem komunikuje přibližně jednou měsíčně, naposledy dne 7. 3. 2025, s dcerou je v kontaktu pravidelně. Popsala špatné rodinné vztahy s otcem a zmínila, že jej i dceru finančně podporovala z příjmů ze zaměstnání a z příspěvků českého přítele, s nímž nyní žije. Sama momentálně nepracuje a výživné na dceru její bývalý manžel neplatí.
4. K odchodu z Thajska uvedla, že chtěla uživit rodinu – dceru a rodiče. Rozhodla se pro Českou republiku na základě inzerátu pro thajské masérky. Situaci své rodiny popsala jako velmi špatnou: dcera studuje s podporou školského fondu pro chudé rodiny (1 700 bathů ročně), otec pobírá starobní důchod 600 bathů a příspěvek na invaliditu. Sama vyrůstala v chudobě a musela od mládí pracovat. Ve vlasti nebyla nikdy trestně stíhána ani neměla problémy s policií, soudy či jinými státními orgány. Uvedla, že nebyla diskriminována z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, politických názorů ani příslušnosti k sociální skupině. Ke svému vztahu s českým státním občanem uvedla, že partner se jmenuje Tomáš (příjmení neumí vyslovit), je mu 42 let a zastává politickou funkci. Seznámili se v Praze před více než dvěma lety, společně žijí osm měsíců v Příbrami a částečně v Praze, dorozumívají se anglicky. Chtěla by žít v České republice s ním a se svou dcerou, neboť v Thajsku již nikoho blízkého nemá.
5. Žalovaný založil do spisu informaci OAMP, *Thajsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi*, ze dne 25. 11. 2024.
6. V rámci vyjádření k podkladům pro rozhodnutí žalobkyně uvedla, že v její vlasti panuje nedemokratický režim a v případě návratu jí hrozí uvěznění, mučení nebo jiné nelidské zacházení či vážné ohrožení života a důstojnosti. Očekává, že se situace v zemi nezlepší. Dále zdůraznila, že žije ve společné domácnosti s českým státním občanem, s nímž plánuje uzavřít manželství, a domnívá se, že její rodinná situace odůvodňuje udělení humanitárního azylu.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť neprokázala, že by ve vlasti vyvíjela politickou činnost, pro kterou by byla pronásledována. Neshledal ani důvod podle § 12 písm. b), neboť žalobkyně nemá odůvodněný strach z pronásledování z některého ze zákonných důvodů. Ekonomické obtíže a neshody s otcem nepředstavují pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Podmínky pro azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu rovněž nejsou splněny, neboť žádný z rodinných příslušníků žalobkyně azyl v ČR nemá. Humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu žalovaný neudělil, jelikož neshledal důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu judikatury NSS. Žalobkyně je dospělá, svéprávná, zdravá

a bez zvláštních potřeb. Plánovaný sňatek s českým občanem nepředstavuje důvod pro udělení humanitárního azylu; pro legalizaci pobytu musí využít postup podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

8. Podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal. Žalobkyni nehrozí trest smrti, špatné zacházení ani vážná újma; mezilidské neshody s otcem takové nebezpečí nepředstavují. Ekonomické obtíže nejsou důvodem doplňkové ochrany, neboť žalobkyně je schopna se v Thajsku sama uživit. Politická a bezpečnostní situace v zemi, jak ji popisuje, nemá přímý dopad na její osobu. Konflikt probíhající na jihu Thajska se netýká oblasti jejího bydliště a žalobkyně přes tuto oblast nemusí cestovat. Podmínky doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu rovněž nejsou splněny, neboť nikomu z jejích rodinných příslušníků nebyla tato ochrana udělena. Z uvedených důvodů žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil.

II. Žaloba

9. Žalobkyně má za to, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zkrácena na svých právech, a proto podává žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Na rozdíl od jeho závěrů uvádí, že se obává návratu do vlasti vzhledem ke katastrofální ekonomické situaci, nárůstu násilné kriminality a celkové nebezpečnosti pro civilní obyvatelstvo, zejména s ohledem na aktuální politický vývoj.
10. Připomíná, že v Thajsku panuje nedemokratický režim a v případě jejího nuceného návratu nelze vyloučit hrozbu uvěznění, mučení či jiného nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestání, případně vážného ohrožení života a důstojnosti v důsledku perzekucí a násilností vůči civilnímu obyvatelstvu. Podle žalobkyně se v zemi nelze důvodně očekávat zlepšení situace, a má tak oprávněný strach o život a zdraví. Domnívá se proto, že žalovaný při vydání rozhodnutí nepostupoval v souladu se zákonem, neboť jí uváděné skutečnosti odůvodňují udělení azylu dle § 12 zákona o azylu nebo alespoň doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona.
11. Dále připomíná svou pobytovou historii v České republice. Od roku 2020 zde pobývala na základě zaměstnanecké karty a neměla jiné pobytové tituly. Znovu zdůrazňuje, že Thajsko opustila z ekonomických důvodů. Uvádí, že dne X uzavřela sňatek s českým státním občanem T. D., což dokládá kopií oddacího listu. Tím se stala rodinným příslušníkem občana Evropské unie. S manželem hodlá nadále žít v České republice, kde má on stabilní pracovní, rodinné i sociální zázemí, zatímco v Thajsku panuje vážná hospodářská krize znemožňující jejich společné soužití a obživu. V uvedeném spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
12. Žalobkyně má dále za to, že žalovaný porušil povinnost zjistit stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tj. způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, a že si neopatřil dostatečné podklady dle § 50 odst. 2 téhož zákona. Pokud by tak učinil, musel by podle ní rozhodnout o udělení azylu dle § 12 písm. b), popř. humanitárního azylu dle § 14 nebo alespoň doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť jí tvrzené skutečnosti nasvědčují reálnému ohrožení života při návratu do vlasti. V této souvislosti poukazuje na doslovné znění § 14a zákona o azylu a zdůrazňuje, že Thajsko nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobkyně proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému, aby ve věci znovu rozhodl, a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť neprokazují porušení žádného zákonného ustanovení. Při posuzování žádosti žalobkyně vycházel z řádně zjištěného stavu věci, který neprokazuje existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv formě. Napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné a odpovídající konkrétním okolnostem případu. Tvrdí, že žalobkyně nebyla jeho postupem ani rozhodnutím na svých právech nijak zkrácena.
14. Obavy žalobkyně z návratu do Thajska z důvodu bezpečnostní situace a hrozby mučení či nelidského zacházení žalovaný nepovažuje za opodstatněné. Ze spisu nevyplývá, že by žalobkyně měla ve vlasti azylově relevantní potíže, ani neuvedla konkrétní skutečnosti, které by její obavy podložily. Sama uvedla, že ve vlasti měla pouze ekonomické problémy a konflikty s otcem. Pouhá skutečnost, že thajský režim nelze označit za plně demokratický, nezakládá podle žalovaného azylový důvod pro každého občana této země. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-74.
15. Pokud z výpovědi žalobkyně plyne, že by v případě návratu do vlasti čelila finančním potížím, žalovaný zdůrazňuje, že tyto potíže nejsou způsobeny azylově relevantními důvody. Žalobkyně do České republiky přicestovala za prací a žádost o mezinárodní ochranu podala až poté, co ztratila jiné pobytové oprávnění. Podle žalovaného tedy žádost směřovala k legalizaci dalšího pobytu, nikoli k ochraně před pronásledováním. Ekonomické důvody samy o sobě nemohou založit nárok na azyl, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 51/2023-29. Argument žalobkyně, že uzavřením sňatku s českým státním občanem splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, považuje žalovaný rovněž za nedůvodný. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2024, č. j. 6 Azs 122/2024-34.
16. Závěrem žalovaný připomněl, že azyl je zvláštní formou povolení k pobytu na území České republiky, kterou nelze zaměňovat s jinými pobytovými oprávněními. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-47. Na základě uvedeného navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU (dále jen „procedurální směrnice“)]. Ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a soud nepovažoval konání ústního jednání za nezbytné.
18. Žaloba není důvodná.
19. Žalobkyně zpochybnila řádné zjištění skutkového stavu věci a z této vady vyplývající pochybení při hodnocení otázky, zda naplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, anebo alespoň o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V tomto pořadí soud se bude soud argumentací žalobkyně zabývat.

V. a) Zjištění skutkového stavu, informace o zemi původu

20. Soud se předně zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a neopatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí.
21. K této námitce je nutno připomenout, že přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, jsou jedním ze stěžejních podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaného (§ 23 písm. c) zákona o azylu]. Tyto informace o zemi původu musejí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008–81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Přitom platí, že odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu leží na státu, tedy primárně žalovaném [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005–58 či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017–36 a čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany („procedurální směrnice“)].
22. Krajský soud má za to, že pro účely posouzení žádosti žalobkyně byl skutkový stav zjištěn dostatečně, tj. v souladu se shora uvedenými požadavky na získané informace o zemi původu žalobkyně. Na podkladě údajů poskytnutých žalobkyní k žádosti a získaných při pohovoru (tyto údaje žalobkyně jakkoli nezpochybnila) žalovaný obstaral zprávu obsahující informace o zemi původu, a to Informaci OAMP, *Thajsko, Bezpečnostní a politická situace v zemi*, ze dne 25. 11. 2024 (dále „Informace OAMP“). Informace OAMP splňuje shora uvedené požadavky na informace o zemi původu; jedná se o výstup z poznatků na základě uznávaných a relevantních veřejně dostupných informací, i na základě informací získaných od dalších orgánů státní správy nebo partnerských úřadů členských států EU a přidružených států (CIA, Al Jazeera, MZV USA, OSN, Amnesty International atd.).
23. Výtka žalobkyně stran nedostatečného zjištění skutkového stavu je spíše obecného charakteru. Zjištěné informace o zemi původu nebyly ze strany žalobkyně zpochybněny ani jakkoli doplněny. Ani soudu není známo, že by tyto informace neodpovídaly skutečnosti, resp. že by ve vztahu k situaci v zemi původu žalobkyně, s ohledem na jí uváděné obavy, bylo třeba případně doplnit dokazování (takový důkazní návrh ze strany žalobkyně ani nepadl).

V. b) Azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu

24. Dle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*.
25. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
26. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany spočívá povinnost tvrzení především na žadateli. Jakmile uvádí jakékoliv skutečnosti svědčící o tom, že došlo nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv, který by byl azylově relevantní, pak je třeba se tvrzeními detailně zabývat a žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními

týkajícími se situace v zemi původu žadatele (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007–63, či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70). Při tomto hodnocení se uplatní důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).

27. Žalobkyně nesdělila žádné skutečnosti, jež by svědčily o tom, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z některého z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Sama žalobkyně výslovně popřela, že by měla obavy v souvislosti s návratem do země původu, s výjimkou špatné ekonomické a (jak následně dodala prostřednictvím svého právního zástupce) politické situace ve své zemi a neshod se svým otcem. K posledně uvedenému se vyjádřila v tom směru, že vztah s jejím otcem není dobrý, nemá ji rád, v minulosti ji vyzval k opuštění rodného domu, avšak nakonec zde ji i její dceru nechal nadále bydlet. Žalobkyně se do země původu v pravidelných ročních intervalech vracela a pobývala zde vždy zhruba jeden měsíc. Své rodině (tedy otci a dceři) v době, kdy byla ekonomicky aktivní, finančně přispívala a její otec, vzhledem k jeho zdravotnímu stavu, kdy pobírá starobní a invalidní důchod, je zjevně na její pomoci ekonomicky závislý.
28. Z uvedených skutečností neplyne, že by žalobkyně měla být ze strany otce jakožto soukromé osoby (§ 2 odst. 6 zákona o azylu) vystavena pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, tj. negativnímu jednání o takové intenzitě, které by bylo možné pod pojem pronásledování podřadit. Závěr žalovaného, který se žalobkyní uváděnými skutečnostmi v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval, lze tedy potvrdit. V případě žalobkyně nejsou dány důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

V. c) Národní humanitární azyl

29. Žalobkyně se domáhá udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 9. 2025). Národní humanitární azyl bylo možné udělit v případě hodném zvláštního zřetele.
30. Humanitární azyl bylo zpravidla na místě udělit v situacích, „na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55).
31. Dle ustálené judikatury správních soudů není na udělení humanitárního azylu právní nárok, přičemž posouzení možných důvodů pro udělení tohoto typu azylu závisí na správním uvážení, které soud přezkoumává v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003–38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003–48).
32. Soud především zkoumá, zda žalovaný při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu neporušil zákaz libovůle, který pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55). V případě žalobkyně soud neshledal, že by žalovaný při posouzení této možnosti pochybil, resp. že by neudělení azylu žalobkyni bylo možné hodnotit jako „nehumánní“ z důvodů, které žalobkyně uváděla.

33. Žalovaný se možností udělení národního humanitárního azylu žalobkyni dostatečně zabýval, zohlednil všechny relevantní skutečnosti a vyhodnotil je v souladu se shora vymezenými požadavky. Žalovaný případ žalobkyně vyhodnotil s přihlédnutím k důvodům, které obvykle vedou k udělení humanitárního azylu (viz výše a též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28). Příklad hodný zvláštního zřetele „...typicky *nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu*“.
34. V rozhodování žalovaného o udělení národního humanitárního azylu nelze shledat žádné znaky nepřipustné libovůle. Žalobkyní zdůrazňovaná špatná ekonomická situace v zemi původu důvod hodný zvláštního zřetele zpravidla nepředstavuje. Výjimkou by mohly být toliko skutečně extrémní případy, přičemž nic takového se z výpovědi žalobkyně, která do vlasti v předchozích letech opakovaně na delší dobu vycestovala, nepodává. Mezi tyto důvody nelze řadit ani možnost lepších pracovních příležitostí (ty byly důvodem přicestování žalobkyně do České republiky v roce 2020), ani sňatek s českým státním občanem (k němuž došlo dne 16. 4. 2025, tj. po vydání napadeného rozhodnutí). Námitky žalobkyně stran neudělení národního humanitárního azylu tedy opodstatněné nejsou.

V. d) Doplnková ochrana

35. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou *důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy* a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
36. Závažnou újmu se podle § 14a odst. 2 zákona o azylu rozumí *a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu*.
37. Žalobkyně v žalobě obecně uvedla, že v případě návratu by jí hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení nebo trestání, případně vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu vystavení civilního obyvatelstva perzekucím a násilnostem včetně úmrtí. V předcházejícím řízení ani v řízení před soudem však netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by nebezpečí vážné újmy bylo možné dovodit. Pouze bez dalších podrobností uvedla, že v Thajsku panuje špatná bezpečnostní situace pro civilní obyvatelstvo a závažné porušování lidských práv, resp. že zde vládne nedemokratický režim.
38. Žalovaný se hrozbou skutečného nebezpečí vážné újmy přehledně a dostatečně podrobně zabýval na s. 5-8 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proti úvahám žalovaného a jím přijatým závěrům, s nimiž se soud mohl ztotožnit, žalobkyně nepředestírá žádnou oponenturu. Jak vyplývá z Informace OAMP, v Thajsku v praxi dochází k případům mučení nebo jiného nelidského zacházení, avšak děje se tak ve věznicích či v souvislosti se základní vojenskou službou, popřípadě potíráním drogové trestné činnosti. Žalobkyně nepředložila hájitelné tvrzení o hrozícím špatném zacházení v zemi původu, její obavy jsou formulovány velmi obecně, bez přihlédnutí k její osobní situaci.
39. Ve své argumentaci žalobkyně akcentuje především sňatek se svým dosavadním partnerem, občanem ČR, což ani pro účely posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany není

relevantní skutečností. Žalovaný se v rámci posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany zabýval žalobkyní tvrzenými problémy s otcem a hodnotil nebezpečí vzniku vážné újmy na podkladě Informace OAMP, s přihlédnutím k závěrům relevantní judikatury. Přijatým závěrům nemá soud co vytknout.

40. K obecným odkazům žalobkyně na aktuální politickou a ekonomickou situaci v zemi původu lze ve shodě s žalovaným doplnit, že dle Informace OAMP lze bezpečnostní situaci v Thajsku označit za problematickou v oblastech, které jsou od místa trvalého bydliště žalobkyně velmi vzdáleny. Není zde tedy bezprostřední a reálné riziko vážného ohrožení jejího života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, č. 5 Azs 28/2008-68).
41. S ohledem na argumentaci žalobkyně lze dále podotknout, že nižší životní úroveň ani méně příznivé podmínky pro život v domovském státě samy o sobě vážnou újmu nepředstavují (srov. k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, či ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43). Podmínky pro udělení doplňkové ochrany tedy v případě žalobkyně rovněž splněny nejsou.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobkyně vytýkala. Soud neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 11. listopadu 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně